

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa: **M. H.**, narodeného v roku X., resp. X., alias **Z. S.**, narodeného X., resp. narodený v roku X., alias **H. R.**, narodeného X.X., štátneho príslušníka A., aktuálne s miestom pobytu Ubytovňa S., S.S., Bratislava, zastúpeného JUDr. M. S., pracovníčkou L. proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-131-7/PO-Ž/2010 zo dňa 10.júna 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 37/2010-26 zo dňa 27. októbra 2010 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 37/2010-26 zo dňa 27. októbra 2010 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-131-7/PO-Ž/2010 zo dňa 10.júna 2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 15b ods. 1 písm. b/ z dôvodu § 13c ods.2 písm. d/ a podľa § 52 ods.2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) navrhovateľovi zrušil doplnkovú ochranu z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je vecne správne.

K námietke navrhovateľa, že *napadnuté rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie jeho výroku a že je nezrozumiteľné* krajský súd poukázal na znenie ustanovenia § 52 ods.1 zákona

o azyle, podľa ktorého sa na konanie o azyle vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Z citovaného ustanovenia zákona jeho ods. 2 vyplýva o.i., že v rozhodnutí, ktorým sa zrušuje doplnková ochrana podľa § 15b ods. 1 písm. b/ z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. d/ sa v odôvodnení uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Odporca v prípadoch rozhodnutí, uvedených v citovanom ustanovení § 52 ods.2 zákona o azyle nemôže bližšie uvádzať dôvody, ktoré ho viedli k výroku (v danom prípade) o zrušení poskytnutej doplnkovej ochrany – uvedie iba to, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o námietku nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie odporcu včítane jeho enuncciátu, odôvodnenia a poučenia je zrozumiteľné. Skutočnosť, že rozhodnutie nie je odôvodnené v zmysle zákona nemôže spôsobovať jeho nezrozumiteľnosť.

K námietke navrhovateľa, že *rozhodnutie vychádzalo zo skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisov a že postup odporcu pri posudzovaní žiadosti navrhovateľa o predĺženie doplnkovej ochrany je v rozpore s ustanovením § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní* krajský súd uviedol, že spis neobsahuje informáciu či informácie, z ktorých by bolo možné zistiť, na základe čoho odporca dospel k názoru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Ako to však vyplýva z ustanovenia § 52 ods.2 zákona o azyle zákonodarca zjavne nadradil bezpečnostný záujem štátu nad všeobecne platné zásady administratívneho konania obsiahnuté v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Podľa názoru súdu, ak by odporca po tom, čo zistil dôvody vedúce k záveru, že ten či onen cudzinec, ktorý požiadal Slovenskú republiku o poskytnutie medzinárodnej ochrany, predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku, uviedol (konkretizoval) dôvody, na základe ktorých dospel k takémuto poznatku špecifikoval v rozhodnutí, odkryl by zdroj poznatkov, ich rozsah ako aj spôsob ich získania, čím by sa v konkrétnej veci zmarilo konanie príslušných štátnych orgánov. Ak by sa dôkazy o takejto činnosti nachádzali v administratívnom spise odporcu, i keď by ich obsah nebol súčasťou odôvodnenia rozhodnutia (§52 ods.2 zákona o azyle) nedosiahol by sa účel citovaného ustanovenia § 52 zákona azyle, teda o.i. utajiť ich rozsah, ich zdroj a spôsob ich získania. Využitím oprávnenia nahliadnutia do spisu zo strany navrhovateľa alebo jeho právneho zástupcu by došlo k získaniu poznatkov, ktoré majú byť zjavne utajené. Tým by došlo k zmareniu účelu ustanovenia § 52 zákona o azyle.

Krajský súd nad rámec poznamenal, že zo strany odporcu nedošlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru, pretože tento sa *expressis verbis* vzťahuje výlučne na konanie pred súdom. Taktiež nedošlo k porušeniu Článku 46 Ústavy Slovenskej republiky, pretože navrhovateľovi nebolo odňaté jeho právo požiadať o predĺženie poskytnutej doplnkovej ochrany.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného, nakoľko podľa jeho názoru v konaní došlo k vadám podľa § 221 OSP, krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uviedol, že navrhovateľovi rozhodnutím odporcu č. ČAS: MU-791-59/PO-Ž/2006 zo dňa 26. mája 2009 bola poskytnutá doplnková ochrana na území Slovenskej republiky na obdobie jedného roka od právoplatnosti rozhodnutia podľa ustanovení § 13a zákona o azyle, t.j. z dôvodu, že existujú vážne dôvody domnievať sa, že by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia. V čase vydania rozhodnutia o poskytnutí doplnkovej ochrany neexistovali dôvody pre podozrenie, že by predstavoval nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku, t.j. dôvod pre ktorý mu bola napadnutým rozhodnutím doplnková ochrana zrušená. Navrhovateľ žil usporiadaným životom, bol ubytovaný v ubytovni, plnil si všetky povinnosti a bol v pracovnoprávnom vzťahu. Nespáchal žiaden priestupok a nebolo proti nemu vznesené žiadne trestné obvinenie.

Poukázal na to, že súd mal v konaní postupovať v súlade s ustanovením § 250j ods.3 OSP, podľa ktorého *„súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne mu orgánu,....., ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené“*. Podľa názoru navrhovateľa nebolo úlohou súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného vysporiadavať sa so skutočnosťou, prečo sa informácie vedúce k tak závažnému obvineniu ako je obvinenie, že osoba navrhovateľa predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky

v administratívnom spisovom materiáli predloženom odporcom v spise nenachádzajú, ale mal postupovať v súlade s ustanovením § 250j ods.3 OSP.

Ďalej uviedol, že základným právom navrhovateľa je mať vedomosť, čo je mu kladené za vinu a možnosť sa proti predmetným obvineniam a následne rozhodnutiu odporcu účinne brániť. Navrhovateľ je toho názoru, že toto právo mu bolo odňaté z dôvodu, že administratívny spis neobsahoval žiadnu informáciu, na základe akej skutočnosti, resp. obvinenia mohol odporca dospieť k záveru uvedenom v napadnutom rozhodnutí. Navrhovateľ tak namietal právny názor krajského súdu, že odporca rozhodol v súlade so zákonom. Krajský súd nemal taktiež prístup k tejto informácii, preto nemohol riadnym spôsobom preskúmať napadnuté rozhodnutie odporcu, došlo podľa názoru navrhovateľa len ku konštatovaniu správnosti rozhodnutia na základe domnienky. Uvedené malo za následok porušenie Článku 6 Dohovoru. Jednoznačne ide o domnienku súdu, pričom závažnosť danej informácie, na základe ktorej bola navrhovateľovi zrušená doplnková ochrana na území Slovenskej republiky, krajský súd nevedel posúdiť.

Ďalej je navrhovateľ toho názoru, že aj keby sa jednalo o skutočnosť, ktorá podlieha určitému stupňu utajenia, čo však vôbec nie je v danom prípade preukázané, má navrhovateľ právo byť oboznámený s obvineniami voči jeho osobe tak závažnými, že zakladajú presvedčenie o jeho nebezpečnosti pre bezpečnosť Slovenskej republiky a mať možnosť sa voči nim účinne brániť, resp. ich vyvrátiť. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na judikatúru Nejvyššího správného soudu České republiky, najmä na rozsudok NSS ČR zo dňa 20. júna 2007, sp. zn. 6Azs 142/2006.

V odôvodnení svojho odvolania navrhovateľ poukázal tiež na skutočnosť, že právne posúdenie krajského súdu je v rozpore s ustanovením článku 9 Procedurálnej smernice (Smernica Rady č. 2005/85/ES z 1. decembra 2005 o minimálnych štandardoch pre konanie v členských štátoch o priznávaní a odnímaní postavenia utečenca), ktorý ustanovuje požiadavky na rozhodnutie rozhodujúceho orgánu – konkrétne v ods.2 článku 9 ukladá povinnosť členských štátov uviesť v rozhodnutí skutkové a právne dôvody, ktoré vedú k vydaniu zamietavého rozhodnutia. Je teda povinnosťou rozhodujúceho orgánu na individuálnom základe preukázať, že osoba prestala byť oprávnená alebo nie je oprávnená na doplnkovú ochranu. Túto povinnosť zakotvuje článok 19 ods. 4 tzv. Kvalifikačnej smernice (Smernica Rady 2007/83/ES z 29. apríla 2004 o minimálnych ustanoveniach

pre oprávnenie a postavenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva ako utečencov, alebo osôb, ktoré inak potrebujú medzinárodnú ochranu, a obsah poskytovanej ochrany).

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zrušiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozhodol dňa 16. februára 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zrušení doplnkovej ochrany navrhovateľovi na území SR z dôvodu bezpečnostného záujmu, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, vzhľadom na odvolacie námietky navrhovateľa sa zaoberal predovšetkým otázkou, či v konaní nedošlo k vadám, ktorých existencia zakladá dôvodnosť zrušenia napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Úlohou krajského súdu v danej veci bolo preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§250j ods.1 OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejmé, v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods.2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ustanovenia § 250l ods.2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom videl nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Podľa jeho názoru zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť, postup odporcu pri posudzovaní žiadosti navrhovateľa a rozhodnutie odporcu je v rozpore so základnými zásadami správneho konania ustanovenými v § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov a princípom právnej istoty.

Poukázal na to, že v danom prípade odporca rozhodol o zrušení poskytnutej doplnkovej ochrany rozhodnutím č. ČAS: MU-131-7/PO-Ž/2010 zo dňa 10. júna 2010 podľa § 15b ods.1 písm. b/ zákona o azyle z dôvodu § 13c ods.2 písm. d/ a podľa § 52 ods.2 zákona o azyle z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky.

Odporca rozhodol podľa § 52 ods.2 zákona o azyle, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia ministerstva o neudelení azylu podľa § 13 ods.5 písm. a/, neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13c ods.2 písm. d/, odňatí azylu podľa § 15 ods.3 písm. a/, zrušení doplnkovej ochrany podľa § 15b ods.1 písm. b/ z dôvodu podľa § 13c ods.2 písm. d/, nepredĺžení doplnkovej ochrany podľa § 20 ods.3 z dôvodu podľa § 13c ods.2 písm. d/, zrušení poskytovania dočasného útočiska podľa § 33 písm. c/ sa uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, pričom konštatoval, že neodôvodnenie rozhodnutia odporcu je v súlade s ustanovením § 52 ods.2 zákona a azyle. Informácie, na základe ktorých odporca dospel k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky sú zjavne informáciami, ktorých sprístupnenie by mohlo ohroziť ich zdroj, resp. spôsob ich získania, ktorá skutočnosť by vo svojom dôsledku mohla viesť k narušeniu bezpečnosti štátu, resp. k zamedzeniu získavania informácií obdobného charakteru. **Súd potvrdil rozhodnutie**

odporcu uvedomujúc si zjavný fakt, že administratívny spis neobsahuje dokumenty, na základe ktorých dospel odporca k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Súd však poukázal na skutočnosť, že ich zaradením do administratívneho spisu by bol popretý zjavný bezpečnostný záujem vyjadrený v ustanovení § 52 ods.2 zákona o azyle.

Odvolačí súd musí konštatovať, že správne odporca rozhodol, pokiaľ rozhodnutie o zrušení doplnkovej ochrany navrhovateľovi z dôvodu bezpečnostného záujmu neodôvodnil a to s poukazom na § 52 ods.2 zákona o azyle.

Avšak napriek tomu, že rozhodnutie o zrušení poskytnutej doplnkovej ochrany v zmysle § 52 ods.2 zákona o azyle nemusí obsahovať odôvodnenie, tak táto skutočnosť nevyklučuje oprávnenie súdu oboznámiť sa s dôvodmi a dôkazmi, na základe ktorých odporca dospel k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Citovaným ustanovením zákona nie je ani vylúčené oprávnenie súdu v rámci preskúmania rozhodnutia správneho orgánu ako i jeho postupu preskúmať práve na základe predloženého spisového materiálu obsahujúceho potrebné dôkazy, či správne uváženie správneho orgánu, ktoré bolo použité pri posudzovaní nebezpečenstva navrhovateľa pre bezpečnosť Slovenskej republiky, nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom ako to ukladá § 245 ods.2 OSP.

Možno súhlasiť s názorom, že odporca rozhodne o zrušení poskytnutej doplnkovej ochrany žiadateľovi, ak tento predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky, a je teda na úvahe správneho orgánu ako rozhodne. Treba však pripomenúť, že vyššie citovaným zákonným ustanovením nebola odporcovi zverená ničím neobmedzená voľná úvaha pri rozhodovaní, či poskytnutú doplnkovú ochranu zruší alebo nie.

V tejto súvislosti odvolačí súd udáva, že k spisu krajského súdu nebol pripojený úplný administratívny spis Migračného úradu MV SR týkajúci sa preukázania skutočností, na základe ktorých odporca dospel k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku, a rozhodol o zrušení poskytnutej doplnkovej ochrany, a s ktorými dôvodmi a dôkazmi je súd oprávnený sa oboznámiť. Krajský súd pritom vyžiadal od odporcu predloženie spisu š. ČAS: MU-131/PO-Ž/2010 (vrátane prípadných predchádzajúcich –

súvisiacich spisov) a uviedol, že pod spisom treba rozumieť úplný, žurnalizovaný a originálny zväzok listín, týkajúci sa predmetnej veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutí.

Nepredloženie spisu predstavuje dôvod na zrušenie rozhodnutia odporcu krajským súdom v zmysle § 250j ods.3 OSP, podľa ktorého súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov alebo preto, že spisy neboli predložené.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti.

Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učených správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správnenému orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zváži, či tak učiní sám.

Odvolačný súd znovu konštatuje, že krajský súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku, a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom, a to namietané nesprávne posúdenie rozhodnutia o zrušení poskytnutej doplnkovej ochrany navrhovateľovi, pričom odvolací súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy nahrádzať, nakoľko by sa tým navrhovateľovi odňala možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozhodnutia krajského súdu.

Podľa § 212 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ods.3).

Odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak (ods.4).

Pre uvedenú vadu je odvolanie navrhovateľa dôvodné a z dôvodu jej existencie Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 221 ods.1 písm. h/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 16. februára 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková